maria sava

„A trăi şi a muri sunt clasificări pentru plante."

(Fernando Pessoa)

despre viață şi moarte cu aceeaşi seninătate...

Tipărit la Editura PIM, Iaşi 2015

maria sava

despre viață și moarte cu aceeași seninătate...

lui Emanuel

“Ce jalnic e să nu ştii să înfloreşti! “

(Fernando Pessoa)

despre viaţă şi moarte cu aceeaşi seninătate

odată,
povesteşte pribeagul,
am văzut câinii turmei plângând
era ziua în care păstorul îşi părăsea turma
pentru totdeauna
pe chipul lui
de culoarea pergamentului
lacrimi amare brazde tăiau
asemeni firului de apă stins în oaza de
taină
şi câinii lui
câinii lacrimilor
lingeau cu duioşie faţa pustiită
în ochii lor câineşti adânci înţelepţi
şi plini de credinţă
sclipeau diamantin sub razele de lună
grele şi rotunde lacrimi
deasupra cătunului trist
se vălurea somnolent cerul tomnatic
lăsând în urmă o noapte jilavă şi neagră
turmele s-au risipit
peste câmpurile moi de udeală
câinii lacrimilor s-au făcut câinii nimănui
răzleţindu-se de turmă
iar oamenii au început să-i bată cu pietre
şi să-i alunge
că prea urlau a pustiu.
şi păstorul se făcu Îngerul Azrail

zbura...zbura...ca o molie grasă
pierzându-se-n noapte...

...tăcu pribeagul.
înălţând către tânărul soare al dimineţii
privirile reci şi lăptoase
şopti pentru sine:
„în lume, doar moartea e una singură.”

naufragiu

pe-acel strâmt promontoriu
unde idealurile au capitulat
se-ntinde-acum o linişte
ca un tunet istovit!

în spate moarte
în faţă
moarte iarăşi-
o moarte precum viaţa sub cerul atât de albastru!

soarele
roşu aprins
ca plânsetul acelui copil
întinat de greul viselor de dinaintea tăcerii
se-aruncă în mare!

în jur
aerul tot mai rotund
şi noaptea
pulsând ca o rană!

să nu mă naşti, mamă!

am îmbătrânit în pântecul tău
să nu mă naşti, mamă!
rogu-te, pune-mi în loc de braţe, aripi,
mamă,
şi-n loc de inimă,
-un zeu
luna îmi umblă greţos prin oase
şi-mi numără coastele, mamă,
îmi pipăie sângele amorţit de spaimă
în timp ce mâinile tale tremurânde
mângâie pântecul
în care zac eu,
cel ce urmează a fi ucis
într-un asurzitor asfinţit
într-un fel sau altul
schimbă-mi destinul, mamă,
mâinile-acestea să nu mai poarte arme
ochii-mi să nu mai vadă sânge,
să nu mai simt între dinţi gustul coclit al
tristeţii
când moartea vine şi-mi seceră fraţii
străin pe la porţile altora, mamă,
să nu mă naşti
- nu voi să mai fiu!

hiatus

lui DIO

orașul era tot mai alb
zidurile lui amorțite
se scufundau în ceața lăptoasă
ca într-o mare de vată
negre presimțiri
cântau cocoșii la miez de noapte
câinii urlau a moarte
și mare a fost prăbușirea acelei case
în urmă
doar praf și pulbere a rămas
nu-mi aminteam
nici dragoste
nici ură
nimic din toate câte le-am trăit

doar lungile
sfâșietoarele tăceri
îmi invadaseră sufletul...
și dintr-o dată s-a pornit ploaia
să spele toate nimicurile

care-mi umpluseră viața până la refuz.

eu nu sunt din această lume

de o vreme
tot mai stingheră printre oameni mă simt
pielea-mi miroase aspru a ger
şi a ploi arse
nori zdrenţuiţi îmi împiedică mersul

corpului meu lovit
ciopârţit
peticit de nenumărate ori
i-au crescut imenşi ghimpi

ani la rând am hoinărit
încoace şi încolo
adunând răni şi experienţe
care mi-au dezrădăcinat
nopţile dinăuntrul meu.

viaţa mi-a fost numai chin
în spatele unor urme străine
ce-au străbătut oraşul
albit de o tristă ninsoare

în singurătate
ruinele mele ascunse ochilor lumii
îşi înalţă tenebrele morţii
lăsând să se vadă pe cerul senin
doar soarele
ca un corp spintecat
cu măruntaiele-mprăştiate-n afară

zi după zi
trăind printre fiarele lumii
ochii mei s-au sălbăticit

-toată mizeria singurătăţii
s-a aşezat pe fundul lor -

măşti

noi
cei fără de umbră
în amurgul fiinţei ne întoarcem la vatră
fără dragoste
fără ură
călcând apăsat să ajungem tăcerea
ce vine din urmă
noi
cei fără de umbră
bieţi călători pe drumuri albite
-pustiu şi tăcere
ne-aşteaptă la capătul lor-

cum să mai încapă şi dragostea
în viaţa noastră atât de măruntă
ale cărei scene le-am regizat
aşa cum ai aranja un salon de primire?

cu albe cearşafuri acoperim zilnic
mobile şi oglinzi
ca după moartea celui iubit
în braţele noastre
până şi cerul a prins rădăcini

legate cu fier
nopţile demente ale pustiei
plănuiau
să ucidă soarele-n zori
grădina viselor noastre

pietre cad sfărâmând carnea şi oasele
şi toate astea ne aparţin

şi morţile
şi naşterile
şi orologiile care la miezul nopţii bat
numărând anii
nu secundele

vis

pentru a câta oară moare omul din mine?
umbra paşilor se pierde-n văzduh
cuvintele mi se prefac în melci târâtori
ce lasă în urmă o umbră de bale

mă opresc
de pe culmea colinei privesc
marea înnoptată oftând cu valuri triste
sub tălpi
iarba foşneşte uscată
amintind pădurea ucisă de pini

doruri halucinante mă cuprind
mă visez copac
din tălpile-mi aspre răsucesc rădăcini
neîmblânzite, puternice, pline de noduri
prin mădulare
simt mocnirea blândă a lemnului

visez
platani, cedri, chiparoşi,
cu braţele
cuprinse de coaja crăpată a muşchilor

prin crengile-mi uscate
un vânt sălbatic îşi scutură
nenumăratele glasuri ale fricii aduse din
larg.

cei trei hoţi de vise

Lui Emanuel

dintotdeauna,
spune Borges, trei coşmaruri m-au urmărit
trei balauri îmi cotropesc fiinţa
de câte ori
învăluiţi de noaptea
din câmpiile Argentinei
ochii mei de orbete
cad pradă morţii câte puţin

uneori,
visez că mă cheamă Dedal şi sunt sclavul
cumplitului Minos
pun cărămidă peste cărămidă
şi uit de unde-am pornit jocul

alteori,
numele meu e Homer
alerg ca bătrânul aed printr-un lan de
cuvinte
îmi pierd echilibrul
alunec pe hârtia lucioasă pe care litere albe
şi roşii

dansează frenetic
sunt nopţi

când Narcis mă cheamă-

însă
toate nenorocirile
şi toate umilinţele
şi-nchipuirile toate
mi-au fost date cu un singur scop :
să le frământ ca pe un lut din lacrimi şi tină
din ele versuri să fac
suspin şi lumină

lupi fără stepă

dinspre râu,
pe deasupra arinilor,
pale de flăcări şi fum văluresc către cer
şi-n aerul fierbinte al serii
urlă lupii cei purpurii,
urlă lupii cei sidefii,
urlă, cu glas răguşit, lupii cei diamantii
cu sufletele lor, cu inimile lor profetice,
pânditoare, sfâşiate...

nori de păsări zburau către râu
şi lumea se făcu cimitir ascuns privirilor
oarbe

în ţara lupilor nu mai sunt lupi

s-au mutat în stelele care ard înspre zori
şi în bezna somnolentă a nopţii
lupii trişti urlă a pustiu
„râule, râule, ajută-ne...”

din apele tulburi un murmur tresare-
o, va veni,
va veni ziua în care
mâncătorii de carne -caii cu dinţi de oţel-
înghiţi-vor, hulpavi, călăreţii.

crochiu

motto: *„Ştiai că iadul e un rai desfrunzit?”*

dincolo de râu
noaptea cea neagră coboară
ca un cheag de sânge pe fundul inimii
de-a lungul apei
printre arbuştii ţepoşi de măceş
păşesc alături pribeagul şi câinele său
-ochii rotunzi, câineşti poartă-n adâncuri
chipul,
inima şi suferinţa stăpânului

în sufletul lui de pribeag
omul simte
cum se avântă-nsetate sute de păsări
suspendat între două lumi
îşi numără singur orele putrede
aşa cum râul învolburat

îşi numără aceleaşi pietre de mii de ani .

nu moartea, viaţa s-o birui

în definitiv, ce atâta spaimă?
îmi scot singură ghimpii din inimă unul
câte unul analizându-i
ca pe nişte pene ciudate în bătaia lunii
în amurgul vieţii
am înţeles că moartea n-are cine ştie ce
putere
nu se întinde cât stepa *mamei rusii*
e scurtă de tot
cât să cuprindă un ţipăt şi ...*hik!phet!*
pe unde trece
moartea îşi lasă mirosul de crin veştejit
nu-ţi vine în prag ca un musafir nepoftit
într-un *flashback* final
se face egală cu viaţa
lumina şi bezna se reazemă una de alta
numai privirile noastre rătăcesc printre
ceruri
pân' ce-şi găsesc odihna
moartea, domnilor, e un secerător iscusit
nu lasă în urmă
nici un spic
viaţa
în schimb
îţi cotrobăie dureros prin oase
un fior rece îţi străbate şira spinării
arzând în profunzime ca un acid coroziv
îţi numără clipele când durerea zbucneşte

prin toţi porii
viaţa
umblă cu tot felul de marafeturi
îţi numără dinţii şi kilogramele
te dă cu capul de toţi pereţii
şi la urmă
îţi pune în braţe o hârcă
de stai şi te întrebi buimăcit:
„a fi? sau... a nu fi?”

trepte către cerul din noi

lui Emanuel

călători de o noapte
am străbătut împreună lumea viselor pure

o vreme
mi-ai vorbit în tăcere

cuvintele criptice
au luat foc în adâncul sufletului meu
ascultând o tristă ghicitoare
la care numai morţii ar fi putut să
răspundă

la capăt de drum ne-am oprit şi ţi-am spus:
eu mă voi întoarce dar tu vei locui de-acum
aici
şi multe lucruri ţi se vor întâmpla

prin lume
împovărat de darurile stranii ale vieţii vei
umbla
cu sentimentul unui veşnic exilat
ca setea râului secătuit de soarele amiezii
desfrânate.

ssst! ascultă!

greaua lumină a zorilor
se umple
de ţipătul speriat al păsărilor ce dispar
în înălţimile de dincolo de linia orizontului.

adio, prietene, îţi spun,
s-au trezit nebunii istoriei ratate
şi-au împânzit câmpurile
arse şi pustii
cu gonaci şi arme sofisticate
- s-a deschis sezonul de vânătoare
la mierle,
prigorii
şi ciocârlii!

tăcere

Motto: *„Îmi închipui că în eternitate armonia provine din tăcerea absolută."*(Panait Istrati)

dăinui-va clipa
în care
ascultam tăcerea sângelui tău
pulsând
sub clavicula stângă
în suflet
lumina-ţi vibrează ca-n Soare
de multul
frumosul din Lume
şi tu o transformi
în timp
în ploi
în iubire...
dăinui-va clipa
în care
tu pe o stea
eu în abis
ascultam povestea
tânărului cioplitor
Alegenor*

* Vasile Pârvan, Memoriale

CUPRINS